LEGEA nr. 218 din 23 aprilie 2002 (*republicată*)privind organizarea şi funcţionarea Poliţiei Române
EMITENT • PARLAMENTUL
Publicat în MONITORUL OFICIAL nr. 170 din 2 martie 2020
*) Republicată în temeiul art. V din Legea nr. 192/2019 pentru modificarea şi completarea unor acte normative din domeniul ordinii şi siguranţei publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 868 din 28 octombrie 2019, dându-se textelor o nouă numerotare.
Legea nr. 218/2002 a fost republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 307 din 25 aprilie 2014, iar ulterior a mai fost modificată şi completată prin:- Legea nr. 40/2015 pentru modificarea alin. (1) al art. 8 din Legea nr. 218/2002 privind organizarea şi funcţionarea Poliţiei Române, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 171 din 12 martie 2015;- Legea nr. 107/2015 pentru modificarea şi completarea art. 17 din Legea nr. 218/2002 privind organizarea şi funcţionarea Poliţiei Române, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 343 din 19 mai 2015;- Legea nr. 49/2018 privind precursorii de explozivi, precum şi pentru modificarea şi completarea unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 194 din 2 martie 2018;- Legea nr. 12/2020 pentru modificarea art. 17 alin. (2) din Legea nr. 218/2002 privind organizarea şi funcţionarea Poliţiei Române, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 14 din 10 ianuarie 2020.

Capitolul I Dispoziţii generale

Articolul 1

Poliţia Română face parte din Ministerul Afacerilor Interne şi este instituţia specializată a statului, care exercită atribuţii privind apărarea drepturilor şi libertăţilor fundamentale ale persoanei, a proprietăţii private şi publice, prevenirea şi descoperirea infracţiunilor, respectarea ordinii şi liniştii publice, în condiţiile legii.

Articolul 2

Activitatea Poliţiei Române constituie serviciu public specializat şi se realizează în interesul persoanei, al comunităţii, precum şi în sprijinul instituţiilor statului, exclusiv pe baza şi în executarea legii.

Articolul 3

În îndeplinirea misiunilor care îi revin Poliţia Română cooperează cu instituţiile statului şi colaborează cu asociaţiile şi organizaţiile neguvernamentale, precum şi cu persoanele fizice şi juridice, în limitele legii.

Articolul 4
(1) Poliţia Română se organizează corespunzător împărţirii administrativ-teritoriale a ţării.
(2) Poliţia Română se poate organiza şi conform specificului unor sectoare ale economiei naţionale - transporturi feroviare, aeriene, navale - sau al unor obiective economice şi sociale, în funcţie de importanţa şi de numărul acestora.
(3) Unităţile de poliţie se înfiinţează prin ordin al ministrului afacerilor interne.

Capitolul II Organizare şi funcţionare

Secţiunea 1 Structura organizatorică

Articolul 5

Poliţia Română are următoarea structură organizatorică:
a) Inspectoratul General al Poliţiei Române;
b) unităţi teritoriale aflate în subordinea Inspectoratului General al Poliţiei Române, Direcţia generală de poliţie a municipiului Bucureşti şi inspectoratele judeţene de poliţie;
c) instituţii de învăţământ pentru formarea şi pregătirea continuă a personalului;
d) alte unităţi necesare pentru îndeplinirea atribuţiilor specifice poliţiei, înfiinţate potrivit legii.

Articolul 6

În cadrul Poliţiei Române funcţionează Corpul Naţional al Poliţiştilor, persoană juridică de drept public, ale cărei atribuţii sunt stabilite prin legea privind statutul poliţistului**).
**) A se vedea Legea nr. 360/2002 privind Statutul poliţistului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 440 din 24 iunie 2002, cu modificările şi completările ulterioare.

Articolul 7

Inspectoratul General al Poliţiei Române este unitatea centrală a poliţiei, cu personalitate juridică şi competenţă teritorială generală, care conduce, îndrumă şi controlează activitatea unităţilor de poliţie subordonate, desfăşoară activităţi de investigare şi cercetare a

infracțiunilor deosebit de grave, circumscrise crimei organizate, criminalității economico-financiare sau bancare, a altor infracțiuni ce fac obiectul cauzelor penale aflate în supravegherea Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, precum și orice alte atribuții date în competența sa prin lege.

Articolul 8
(1) Inspectoratul General al Poliției Române este condus de un inspector general, cu rang de secretar de stat, numit prin decizie a prim-ministrului, la propunerea ministrului afacerilor interne, după consultarea Corpului Național al Polițiștilor.
(2) Inspectorul general este ajutat de adjuncți numiți de către ministrul afacerilor interne, la propunerea sa, cu consultarea Corpului Național al Polițiștilor.

Articolul 9
(1) În cadrul Inspectoratului General al Poliției Române funcționează Consiliul Superior, denumit în continuare Consiliu, constituit din inspectorul general al Inspectoratului General al Poliției Române, adjuncții inspectorului general al Inspectoratului General al Poliției Române, șefii direcțiilor generale și ai direcțiilor din Inspectoratul General al Poliției Române, 5 șefi ai unităților teritoriale ale poliției, desemnați prin rotație în fiecare an, președintele Corpului Național al Polițiștilor și rectorul Academiei de Poliție „Alexandru Ioan Cuza".
(2) Consiliul se întrunește o dată pe trimestru sau ori de câte ori este nevoie, sub conducerea inspectorului general al Inspectoratului General al Poliției Române. Consiliul analizează și hotărăște activitățile Poliției Române conform strategiei Ministerului Afacerilor Interne. Hotărârile se adoptă cu votul a cel puțin două treimi din numărul membrilor săi. Hotărârile Consiliului se duc la îndeplinire prin grija inspectorului general al Inspectoratului General al Poliției Române.
(3) Desemnarea nominală a membrilor Consiliului și funcționarea acestuia se stabilesc prin dispoziție a inspectorului general al Inspectoratului General al Poliției Române.

Articolul 10

În aplicarea legii inspectorul general al Inspectoratului General al Poliției Române emite dispoziții obligatorii pentru personalul din subordine, la elaborarea cărora consultă Corpul Național al Polițiștilor și Consiliul.

Articolul 11

Inspectoratul General al Poliției Române are în structura sa organizatorică direcții generale, direcții, servicii și birouri, înființate prin ordin al ministrului afacerilor interne, în limita fondurilor la dispoziție.

Secțiunea a 2-a Unități teritoriale din subordinea Inspectoratului General al Poliției Române

Articolul 12
(1) În municipiul București se organizează și funcționează ca unitate cu personalitate juridică Direcția generală de poliție a municipiului București, condusă de un director general, ajutat de adjuncți.
(2) În județe se organizează și funcționează, ca unități cu personalitate juridică, inspectorate de poliție, conduse de un inspector-șef, ajutat de adjuncți.
(3) Directorul general al Direcției generale de poliție a municipiului București și inspectorii-șefi ai inspectoratelor de poliție județene sunt numiți și eliberați din funcție prin ordin al ministrului afacerilor interne, la propunerea inspectorului general al Inspectoratului General al Poliției Române, după consultarea Corpului Național al Polițiștilor și cu avizul consultativ al prefectului.

Articolul 13
(1) În cadrul Direcției generale de poliție a municipiului București se organizează și funcționează unități de poliție ale sectoarelor, corespunzător organizării administrativ-teritoriale a acestuia.
(2) În fiecare sector se organizează și funcționează secții de poliție. Numărul acestora se stabilește prin ordin al ministrului afacerilor interne, în funcție de întinderea teritoriului, numărul populației, de numărul și importanța obiectivelor economice, sociale și politice.

Articolul 14
(1) În municipii și orașe funcționează poliții municipale și orășenești, iar în comune, posturi de poliție.
(2) În municipii pot fi înființate secții de poliție, iar în comunele cu sate și cătune dispersate pot fi înființate birouri de poliție, potrivit criteriilor prevăzute la art. 13 alin. (2).

Articolul 15
(1) În structura organizatorică a Poliției Române pot fi înființate și alte unități pentru prevenirea și combaterea infracționalității.
(2) Numărul, competența și structura organizatorică ale acestor unități se stabilesc prin ordin al ministrului afacerilor interne, la propunerea inspectorului general al Inspectoratului General al Poliției Române, după consultarea Corpului Național al Polițiștilor.
(3) Șefii unităților organizate în condițiile alin. (1) și (2) sunt numiți și eliberați din funcție prin ordin al ministrului afacerilor interne.

Articolul 16
(1) Atribuțiile și structura organizatorică ale Inspectoratului General al Poliției Române, Direcției generale de poliție a municipiului București și inspectoratelor de poliție județene se stabilesc prin regulamente de organizare și funcționare.
(2) Regulamentul de organizare și funcționare a Inspectoratului General al Poliției Române se aprobă de ministrul afacerilor interne, iar cele ale unităților teritoriale, de către inspectorul general al Inspectoratului General al Poliției Române.

Secțiunea a 3-a Autoritatea teritorială de ordine publică

Articolul 17
(1) La nivelul municipiului București și al fiecărui județ se organizează și funcționează autoritatea teritorială de ordine publică, organism cu rol consultativ, a cărui activitate se desfășoară în interesul comunității.
(2) Autoritatea teritorială de ordine publică este constituită din șeful Direcției generale de poliție a municipiului București sau al inspectoratului de poliție județean, un reprezentant al Corpului Național al Polițiștilor, subprefect, 6 consilieri desemnați de Consiliul General al Municipiului București, respectiv de consiliul județean, 3 reprezentanți ai comunității desemnați de primarul general al municipiului București, respectiv de președintele consiliului județean, șeful Direcției generale de jandarmi a municipiului București sau al inspectoratului județean, șeful Inspectoratului pentru Situații de Urgență al Municipiului București sau șeful inspectoratului pentru situații de urgență județean, șeful serviciului teritorial al Poliției de Frontieră Române și, după caz, șeful poliției locale din municipiul reședință de județ.
(3) Participarea șefului Direcției generale de jandarmi a municipiului București sau al inspectoratului de jandarmi județean și a șefului Inspectoratului pentru Situații de Urgență al Municipiului București sau a șefului inspectoratului pentru situații de urgență județean în autoritatea teritorială de ordine publică se realizează în legătură cu activitățile desfășurate de aceste instituții în calitate de forțe de sprijin care participă la planificarea și executarea activităților de menținere a ordinii și siguranței publice sub conducerea Poliției Române.
(4) Aspectele referitoare la activitățile desfășurate de structurile Ministerului Afacerilor Interne și cele ale poliției locale în planul menținerii ordinii și siguranței publice se prezintă integrat prin intermediul Direcției generale de poliție a municipiului București sau inspectoratului de poliție județean.
(5) Desemnarea nominală a autorității teritoriale de ordine publică este validată de către Consiliul General al Municipiului București sau de către consiliul județean pentru o perioadă de 4 ani.
(6) Autoritatea teritorială de ordine publică este condusă de un președinte ales cu votul majoritar din rândul consilierilor din Consiliul General al Municipiului București sau al consiliilor județene pe o perioadă de 4 ani.

Articolul 18

Autoritatea teritorială de ordine publică are următoarele atribuții:
a) contribuie la elaborarea planului de activități și la fixarea obiectivelor și indicatorilor de performanță minimali, având ca scop protejarea intereselor comunității și asigurarea climatului de siguranță publică;
b) sesizează și propune măsuri de înlăturare a deficiențelor din activitatea de poliție;
c) face propuneri pentru soluționarea de către organele de poliție a sesizărilor care îi sunt adresate, referitoare la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului, potrivit prezentei legi;
d) organizează consultări cu membrii comunităților locale și cu organizațiile neguvernamentale cu privire la prioritățile siguranței persoanei și a ordinii publice;
e) prezintă trimestrial informări în ședințele Consiliului General al Municipiului București sau ale consiliului județean, după caz, asupra nivelului de asigurare a securității și siguranței civice a comunității;
f) elaborează anual un raport asupra eficienței activității unităților de poliție, care se dă publicității.

Articolul 19
(1) Autoritatea teritorială de ordine publică se întrunește în ședințe ordinare sau extraordinare, trimestrial sau ori de câte ori este nevoie.

(2) La şedinţele autorităţii teritoriale de ordine publică au dreptul să participe, cu statut de invitat, prefectul municipiului Bucureşti, respectiv al judeţului, primarul general al municipiului Bucureşti, respectiv preşedintele consiliului judeţean, conducătorii serviciilor publice descentralizate ale ministerelor şi ale celorlalte autorităţi ale administraţiei publice centrale de specialitate. Şedinţele autorităţii teritoriale de ordine publică pot fi şi publice.
(3) În exercitarea atribuţiilor sale autoritatea teritorială de ordine publică emite hotărâri cu caracter de recomandare.
(4) Autoritatea teritorială de ordine publică nu are competenţe în problemele operative ale poliţiei.

Articolul 20

Cheltuielile necesare pentru desfăşurarea activităţii autorităţii teritoriale de ordine publică se suportă din bugetul municipiului Bucureşti, respectiv din cel al judeţului.

Articolul 21

Regulamentul de organizare şi funcţionare a autorităţii teritoriale de ordine publică se aprobă prin hotărâre*) a Guvernului, la propunerea Ministerului Afacerilor Interne şi a Ministerului Lucrărilor Publice, Dezvoltării şi Administraţiei, în termen de 60 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi**).
*) A se vedea Hotărârea Guvernului nr. 787/2002 privind aprobarea Regulamentului de organizare şi funcţionare a autorităţii teritoriale de ordine publică, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 575 din 5 august 2002.
**) Prezenta lege a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 305 din 9 mai 2002.

Secţiunea a 4-a Raporturile dintre poliţie şi autorităţile administraţiei publice locale

Articolul 22
(1) În plan teritorial unităţile de poliţie cooperează cu prefecţii, autorităţile administraţiei publice locale, autorităţile judecătoreşti, serviciile publice deconcentrate ale ministerelor şi ale celorlalte organe de specialitate ale administraţiei publice centrale, precum şi cu reprezentanţi ai comunităţii.
(2) În vederea înfiinţării unor noi unităţi, secţii, birouri sau posturi de poliţie vor fi consultate Consiliul General al Municipiului Bucureşti, consiliile judeţene şi consiliile locale ale municipiilor, oraşelor ori comunelor, după caz, care vor pune la dispoziţie spaţiile necesare funcţionării acestora.

Articolul 23
(1) Şeful Direcţiei Generale de Poliţie a Municipiului Bucureşti, şefii inspectoratelor de poliţie judeţene, ai poliţiilor municipale şi orăşeneşti şi ai posturilor de poliţie comunale prezintă informări anuale în faţa autorităţii teritoriale de ordine publică, Consiliului General al Municipiului Bucureşti, consiliilor judeţene, consiliilor municipale, orăşeneşti sau comunale, după caz, referitoare la măsurile întreprinse în îndeplinirea atribuţiilor specifice.
(2) Şefii unităţilor prevăzute la alin. (1) informează, trimestrial sau ori de câte ori este nevoie, prefecţii, primarul general al municipiului Bucureşti, preşedinţii consiliilor judeţene, primarii sectoarelor municipiului Bucureşti, ai municipiilor, oraşelor şi comunelor, după caz, despre evoluţia fenomenelor antisociale şi modul în care au fost îndeplinite sarcinile pe plan local.

Articolul 24

Unităţile teritoriale de poliţie cooperează cu consiliile locale şi, după caz, cu primarii pentru îndeplinirea hotărârilor sau dispoziţiilor scrise ale acestora, emise în limita competenţelor lor în domeniul ordinii publice.

Articolul 25
(1) În cazuri justificate de evenimente deosebite, între autorităţile administraţiei publice locale şi unităţile de poliţie, de comun acord, se pot încheia protocoale în vederea îndeplinirii eficiente a atribuţiilor poliţiei.
(2) Dacă poliţia nu îşi îndeplineşte responsabilităţile în baza protocolului încheiat, administraţia publică se poate adresa organului superior de poliţie.

Capitolul III Atribuţiile Poliţiei Române

Articolul 26
(1) Poliţia Română are următoarele atribuţii principale:
1. apără viaţa, integritatea corporală şi libertatea persoanelor, proprietatea privată şi publică, celelalte drepturi şi interese legitime ale cetăţenilor şi ale comunităţii;

2. aplică măsuri pentru menținerea ordinii și siguranței publice, aplică măsuri, potrivit competențelor stabilite prin lege, pentru prevenirea și combaterea fenomenului infracțional și terorismului, de identificare și contracarare a acțiunilor elementelor care atentează la viața, libertatea, sănătatea și integritatea persoanelor, a proprietății private și publice, precum și a altor interese legitime ale comunității;
3. sprijină unitățile de jandarmerie cu informații pentru asigurarea sau restabilirea ordinii și liniștii publice, cu ocazia mitingurilor, manifestațiilor cultural-sportive și altele asemenea;
4. asigură, direct sau în cooperare cu alte instituții abilitate potrivit legii, executarea controalelor tehnice și intervențiilor pirotehnice pentru prevenirea, descoperirea și neutralizarea dispozitivelor explozive, radioactive, nucleare, chimice sau biologice amplasate în scopul tulburării ordinii publice, vătămării integrității corporale, sănătății persoanelor sau provocării de daune proprietății publice ori private;
5. desfășoară activități de negociere și asigură intervenția, pentru eliberarea persoanelor lipsite de libertate în mod ilegal, imobilizarea sau neutralizarea persoanelor care folosesc arme de foc ori alte mijloace care pot pune în pericol viața, sănătatea sau integritatea corporală a persoanei;
6. desfășoară activități specifice, potrivit competențelor stabilite prin lege, ca reacție la acte de terorism iminente sau în desfășurare în scopul împiedicării ori limitării efectelor acestuia, neutralizării acțiunilor agresive și/sau a mijloacelor și dispozitivelor utilizate de teroriști;
7. avizează și controlează, în condițiile legii, înființarea societăților private de detectivi, pază, supraveghere și gardă de corp;
8. culege informații în vederea cunoașterii, prevenirii și combaterii infracțiunilor, precum și a altor fapte ilicite;
9. realizează activități de prevenire și combatere a corupției, a criminalității economico-financiare, a celei transfrontaliere, a infracțiunii în domeniul informaticii și a crimei organizate;
10. desfășoară, potrivit competenței, activități pentru constatarea faptelor penale și efectuează cercetări în legătură cu acestea;
11. asigură paza și funcționarea, în condițiile legii, a locurilor de reținere și de arest preventiv organizate în cadrul unităților de poliție;
12. constată contravenții și aplică sancțiuni contravenționale, potrivit legii;
13. asigură protecția martorului, colaboratorului, informatorului și a victimei, în condițiile legii;
14. asigură protecția polițiștilor, magistraților și a familiilor acestora, în cazurile în care viața, integritatea corporală sau avutul acestora sunt supuse unor amenințări, precum și a conducătorilor autorităților străine, cu atribuții în domeniul afacerilor interne sau justiției, aflați în România în vizite oficiale sau în misiune;
15. desfășoară activități de depistare a persoanelor care se sustrag urmăririi penale, executării pedepselor sau altor hotărâri judecătorești, precum și a persoanelor dispărute;
16. desfășoară activități de prevenire și combatere a migrației ilegale;
16^1. desfășoară activități specifice, direct sau în cooperare cu alte entități publice sau private, potrivit competențelor stabilite prin lege, pentru protecția animalelor;
(la 16-10-2020, Alineatul (1) din Articolul 26 , Capitolul III a fost completat de Articolul II din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 175 din 14 octombrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 954 din 16 octombrie 2020)
Notă
Art. III-V din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 175 din 14 octombrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 954 din 16 octombrie 2020 prevăd:
Articolul III
(1) În vederea aplicării dispozițiilor art. II, prin derogare de la prevederile art. 9 alin. (2^2) și (5) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, cu modificările și completările ulterioare, privind condiția de ocupare a funcțiilor de polițist prin concurs sau examen, pentru încadrarea funcțiilor de polițist din structura Poliției Române cu atribuții în protecția animalelor, se pot transfera medici veterinari oficiali din cadrul Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor și al direcțiilor sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor județene și a municipiului București, cu acordul acestora, în numărul și structura de posturi stabilite prin ordin al ministrului afacerilor interne.
(2) Pentru dobândirea statutului de polițist, personalului specializat prevăzut la alin. (1) i se aplică în mod corespunzător prevederile art. 10 din Legea nr. 360/2002, cu modificările și completările ulterioare.
(3) Persoanei care dobândește statutul de polițist în condițiile alin. (1) nu i se poate modifica raportul de serviciu, prin delegare, detașare, mutare sau transfer, timp de cel puțin 5 ani de la numirea în prima funcție, cu excepția situației în care intervine reorganizarea unității.
Articolul IV
Serviciile publice de adăpostire a animalelor ce fac obiect al ordinului de plasare în adăpost se operaționalizează în termen de 60 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență.
Articolul V
(1) Pentru o perioadă de 180 de zile de la data intrării în vigoare a prezentului articol, Ministerul Afacerilor Interne, Poliția Română și Autoritatea Națională Sanitară Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor desfășoară activități de informare a populației cu privire la dispozițiile prezentei ordonanțe de urgență.

(2) Informarea prevăzută la alin. (1) se realizează prin intermediul mai multor instrumente și/sau acțiuni specifice, cum ar fi, fără a se limita la acestea, comunicate de presă și informare prin mass-media, postarea informațiilor pe pagina de internet a instituției, organizarea unor acțiuni specifice în trafic, ori cu ocazia executării unor misiuni de ordine publică.
(3) Unitățile de poliție asigură pregătirea profesională a polițiștilor cu privire la cunoașterea cadrului normativ și la modul de acțiune și intervenție în materia protecției animalelor.
(4) Pentru pregătirea profesională a polițiștilor, potrivit alin. (3), unitățile de poliție colaborează cu organizațiile neguvernamentale de protecție a animalelor, cu Autoritatea Națională Sanitară Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor, precum și cu alte entități publice sau private.
17. folosește metode și mijloace tehnico-științifice în cercetarea locului faptei și la examinarea probelor și a mijloacelor materiale de probă, efectuând constatări și expertize criminalistice, prin specialiști și/sau experți proprii acreditați, precum și rapoarte criminalistice de constatare, rapoarte de constatare tehnico-științifice, rapoarte de interpretare a urmelor sau de evaluare a comportamentului infracțional ori a personalității criminale;
18. efectuează, independent sau în cooperare, evaluări, studii și cercetări științifice pentru îmbunătățirea metodelor și mijloacelor folosite în activitatea de poliție, în special a celor tehnico-științifice criminalistice, de analiză a informațiilor, de prevenire și combatere a infracțiunilor sau a altor fapte ilegale, precum și pentru identificarea unor noi metode și mijloace;
19. exercită controlul, potrivit legii, asupra deținerii, portului și folosirii armelor și munițiilor, a materialelor explozive, a precursorilor de explozivi, asupra modului în care se efectuează operațiunile cu arme, muniții, materii explozive și precursori de explozivi, precum și asupra funcționării atelierelor de reparat arme și asupra poligoanelor de tir;
20. exercită controlul asupra respectării regimului materialelor radioactive și nucleare, substanțelor toxice, stupefiantelor și substanțelor dopante, precum și asupra altor obiecte și materii supuse autorizării, potrivit legii;
(la 31-07-2021, Punctul 20. din Alineatul (1) , Articolul 26 , Capitolul III a fost modificat de Articolul X din LEGEA nr. 219 din 26 iulie 2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 739 din 28 iulie 2021)
21. supraveghează și controlează circulația pe drumurile publice, în afara cazurilor exceptate prin lege, și colaborează cu alte autorități publice, instituții, asociații și organizații neguvernamentale, pentru îmbunătățirea organizării și sistematizării circulației, asigurarea stării tehnice a autovehiculelor, perfecționarea pregătirii conducătorilor auto și luarea unor măsuri de educație rutieră a participanților la trafic;
22. desfășoară activități specifice de poliție în domeniul transporturilor feroviare, navale și aeriene;
23. exercită controlul asupra legalității stabilirii domiciliului sau reședinței cetățenilor români și străini aflați pe teritoriul țării, în condițiile legii;
24. ține evidența nominală a cetățenilor români cu obligații militare în mediul rural;
25. organizează, în condițiile legii, cazierul judiciar pentru ținerea evidenței persoanelor condamnate ori împotriva cărora s-au luat alte măsuri cu caracter penal și constituie baza de date necesare pentru îndeplinirea atribuțiilor operative specifice poliției;
26. efectuează studii și cercetări privind dinamica infracționalității în România și propune măsuri de prevenire a acesteia;
27. acordă sprijin, potrivit legii, autorităților administrației publice centrale și locale în vederea desfășurării activității acestora;
28. participă, în condițiile legii, împreună cu alte unități ale Ministerului Afacerilor Interne, în colaborare cu trupe ale Ministerului Apărării Naționale, unități de protecție civilă și alte organe prevăzute de lege, la activitățile de salvare și evacuare a persoanelor și bunurilor periclitate de incendii, explozii, avarii, accidente, epidemii, calamități naturale și catastrofe, precum și de limitare și înlăturare a urmărilor provocate de astfel de evenimente;
29. colaborează cu instituțiile de învățământ și cu organizațiile neguvernamentale pentru pregătirea antiinfracțională a populației;
30. desfășoară, potrivit legii, activități specifice de cooperare și asistență polițienească internațională, precum și de cooperare judiciară internațională în materie penală, conlucrează cu structuri de profil din alte state și de la nivelul unor instituții internaționale pentru prevenirea și combaterea criminalității transfrontaliere ori pentru schimb sau transfer de experiență și bune practici;
31. participă la constituirea forțelor internaționale de poliție, destinate unor misiuni de instruire, asistență și cooperare polițienească sau pentru acțiuni umanitare;
32. îndeplinește orice alte atribuții stabilite prin lege.
(2) Pentru îndeplinirea atribuțiilor ce îi revin Poliția Română își organizează propria bază de date, potrivit legii.

Articolul 27
(1) Ministrul afacerilor interne, cu avizul procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, desemnează polițiști care au calitatea de organe de cercetare ale poliției judiciare.
(2) Urmărirea penală se efectuează în mod obligatoriu de procuror în cazul infracțiunilor săvârșite de polițiștii care au calitatea de organe de cercetare ale poliției judiciare.

Articolul 28
(1) În îndeplinirea activităţilor specifice poliţistul are competenţa teritorială corespunzătoare unităţii de poliţie din care face parte.
(2) În caz de continuare a unei măsuri sau activităţi specifice poliţistul poate acţiona şi pe raza teritorială a altor unităţi de poliţie, comunicând despre aceasta unităţii competente.
(3) În caz de detaşare sau misiune ordonată pe raza teritorială a altei unităţi de poliţie, poliţistul are competenţa teritorială stabilită pentru acea unitate. Poliţistul încadrat în Inspectoratul General al Poliţiei Române are competenţă teritorială generală.
(4) Poliţistul este obligat să intervină şi în afara orelor de program, a atribuţiilor sale de serviciu şi a competenţei teritoriale a unităţii din care face parte, când ia cunoştinţă de existenţa unei infracţiuni flagrante, precum şi pentru conservarea probelor în cazul altor infracţiuni a căror cercetare va fi efectuată de organele competente.

Capitolul IV Personalul Poliţiei Române

Articolul 29
(1) Personalul Poliţiei Române se compune din poliţişti, alţi funcţionari publici şi personal contractual.
(2) Drepturile şi îndatoririle specifice ale poliţistului se stabilesc prin statut.*)
*) A se vedea Legea nr. 360/2002 privind Statutul poliţistului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 440 din 24 iunie 2002, cu modificările şi completările ulterioare.

Articolul 30

Personalul contractual este supus reglementărilor din legislaţia muncii, în măsura în care prin prezenta lege nu se dispune altfel.

Capitolul V Drepturi şi obligaţii

Articolul 31
(1) În realizarea atribuţiilor ce îi revin, potrivit legii, poliţistul este învestit cu exerciţiul autorităţii publice şi are următoarele drepturi şi obligaţii principale:
a) să legitimeze şi să stabilească identitatea persoanelor, în condiţiile prezentei legi;
b) să conducă persoane la sediul poliţiei, ca măsură administrativă, în condiţiile prezentei legi;
c) să invite la sediul poliţiei persoanele a căror prezenţă este necesară pentru îndeplinirea atribuţiilor poliţiei, prin aducerea la cunoştinţă, în scris, a scopului şi motivului invitaţiei;
d) să pună în executare mandatele de aducere, mandatele de arestare şi pe cele de executare a pedepselor, în condiţiile prevăzute de lege;
e) în cazul săvârşirii unei infracţiuni, al urmăririi unor infractori sau al unei acţiuni teroriste, să intre în incinta locuinţelor, a unităţilor economice, a instituţiilor publice ori particulare, a organizaţiilor social-politice, indiferent de deţinător sau de proprietar, precum şi la bordul oricăror mijloace de transport româneşti, cu respectarea dispoziţiilor legale;
f) să efectueze controlul corporal al persoanei legitimate şi, după caz, al bagajelor sau vehiculului utilizat de aceasta, în condiţiile prezentei legi;
g) să efectueze controale şi razii atunci când există indicii temeinice cu privire la săvârşirea de infracţiuni ori ascunderea unor infractori, bunuri provenite din infracţiuni sau posibile acţiuni teroriste;
h) să poarte asupra sa armamentul şi muniţia necesare, indiferent dacă este în uniformă sau echipat civil, şi să folosească, pentru îndeplinirea misiunilor, autovehicule din dotare, cu sau fără însemnele distinctive ale poliţiei;
i) să folosească orice mijloace de transport şi comunicaţii, indiferent de proprietar sau deţinător, persoană fizică ori persoană juridică, cu excepţia celor aparţinând corpului diplomatic, pentru luarea unor măsuri legale ce nu suferă amânare şi nu pot fi aduse la îndeplinire altfel; cheltuielile vor fi achitate ulterior, la cererea proprietarilor, şi vor fi suportate din fondurile unităţilor de poliţie sau, după caz, de către persoanele care au determinat intervenţia, nu mai târziu de 15 zile;
j) să folosească gratuit mijloacele de transport în comun în timpul serviciului pentru executarea unor misiuni, iar personalul din poliţia pentru transporturi, pe cele feroviare şi navale; folosirea mijloacelor de transport se face pe baza legitimaţiei de serviciu;
k) să solicite, în condiţiile legii, sprijinul populaţiei pentru urmărirea, prinderea, imobilizarea şi conducerea la sediul poliţiei a persoanelor ce fac obiectul acestei măsuri, precum şi să solicite, în condiţiile legii, sprijinul populaţiei pentru asistarea la efectuarea unor acte procedurale;
l) să procedeze, în condiţiile legii, la cererea persoanelor interesate sau în scopul identificării criminalistice a persoanelor care au săvârşit infracţiuni ori sunt suspecte de săvârşirea unor infracţiuni, la prelevarea sau, după caz, la procesarea de profile genetice, amprente papilare, imagini faciale, semnalmente, semne particulare şi orice alte date biometrice, stocate în baza de date criminalistice;
m) să interzică, temporar, accesul sau prezenţa oricărei persoane în perimetrul locului

săvârșirii unor infracțiuni sau contravenții, dacă prin aceasta ar fi afectată desfășurarea normală a activității organelor abilitate, legată de probarea faptelor;
n) să interzică, temporar, pătrunderea într-un spațiu delimitat, marcat sau pe care l-a indicat, într-un imobil sau mijloc de transport, ori să dispună evacuarea temporară din acestea a oricărei persoane, dacă există un pericol la adresa vieții, sănătății sau integrității corporale, a sa ori a altei persoane;
o) să avertizeze persoanele, prin orice mijloace de comunicare, să înceteze acțiunile ilegale;
p) să oprească forțat și să imobilizeze vehicule, inclusiv prin utilizarea mijloacelor din dotare, în condițiile legii;
q) să consulte specialiști ori experți, să solicite și, în condițiile legii, să obțină obiecte, înscrisuri sau relații oficiale de la autorități ori instituții publice, precum și să solicite obiecte, înscrisuri sau relații de la persoane juridice de drept privat ori de la persoane fizice;
r) să exercite orice alte drepturi și să îndeplinească orice alte îndatoriri prevăzute de lege.
(2) În exercitarea drepturilor conferite de prezenta lege polițistul are obligația să respecte întocmai drepturile și libertățile fundamentale ale omului, prevăzute de lege și de Convenția europeană a drepturilor omului.
(3) În exercitarea atribuțiilor ce îi revin, potrivit legii, polițistul este obligat să aibă un comportament civilizat, să dea dovadă de amabilitate și solicitudine, respectiv să adopte o atitudine politicoasă și fermă. Polițistul trebuie să dovedească stăpânire de sine, capacitate de comunicare și abilități de gestionare a situațiilor conflictuale.

Articolul 32
(1) În vederea obținerii de date și informații cu privire la activitatea persoanelor sau grupurilor de persoane suspectate de pregătirea sau săvârșirea unor infracțiuni grave sau cu moduri de operare deosebite, precum și pentru identificarea, căutarea, localizarea și/sau prinderea persoanelor date în urmărire potrivit legii, Poliția Română poate folosi informatori.
(2) Sursele de informare, metodele și mijloacele activității de culegere a informațiilor au caracter confidențial și nu pot fi dezvăluite de nimeni în nicio împrejurare. Excepție fac cazurile în care îndatoririle funcției, nevoile justiției sau legea impune dezvăluirea lor. În aceste situații dezvăluirea se va face, după caz, cu asigurarea protecției necesare.
(3) Prin activitatea de culegere, verificare și valorificare a datelor și informațiilor polițiștii nu trebuie în niciun fel să lezeze sau să îngrădească în mod ilegal drepturile și libertățile fundamentale ale cetățenilor, viața privată, onoarea sau reputația acestora.
(4) Ministerul Afacerilor Interne asigură protecția și încadrarea în muncă a polițiștilor care, lucrând sub acoperire, au fost deconspirați în împrejurări care exclud culpa acestora.
(5) Organizarea și funcționarea activității de culegere a informațiilor pentru activitatea specifică poliției se stabilesc prin ordin al ministrului afacerilor interne.
(6) Ministrul afacerilor interne prezintă, anual sau ori de câte ori se impune, Consiliului Suprem de Apărare a Țării și comisiilor de specialitate ale Parlamentului României rapoarte referitoare la activitatea de culegere a informațiilor și fondurile utilizate în acest scop.
(7) Colectarea, stocarea și utilizarea datelor despre persoanele aflate în atenția poliției se fac în conformitate cu legea și cu principiile internaționale privind protecția datelor.

Articolul 33
(1) Polițistul este îndreptățit să solicite persoanei care face obiectul legitimării să țină mâinile la vedere și, după caz, să renunțe temporar la mijloacele ce pot fi folosite pentru un atac armat.
(2) Polițistul este îndreptățit să solicite persoanei care face obiectul controlului corporal să adopte o poziție inofensivă, ce permite realizarea efectivă și în siguranță a acestui control. Prin poziție inofensivă se înțelege:
a) ținerea mâinilor deasupra capului sau paralel cu solul;
b) depărtarea picioarelor;
c) adoptarea poziției șezut;
d) adoptarea poziției culcat;
e) altă poziție a corpului, care previne săvârșirea unei acțiuni violente îndreptate împotriva polițistului și respectă demnitatea umană.
(3) Solicitarea de a adopta o poziție inofensivă trebuie să fie adecvată pericolului pe care îl poate reprezenta persoana și să nu depășească nevoile reale pentru atingerea scopului intervenției. Se interzice solicitarea adoptării poziției șezut sau culcat în cazul femeilor cu semne vizibile de sarcină, persoanelor cu semne vizibile ale unei dizabilități și copiilor.
(4) În înțelesul prezentei legi, prin atac armat se înțelege atacul săvârșit de o persoană cu o armă de foc sau cu obiecte, dispozitive, substanțe sau animale ce pot pune în pericol viața, sănătatea ori integritatea corporală a persoanelor.
(5) Se prezumă intenția săvârșirii unei acțiuni violente îndreptate împotriva polițistului fapta persoanei de a se apropia de acesta după ce, în prealabil, a fost avertizată prin cuvintele: Poliția, stai! - Nu te apropia! ori de a nu se conforma solicitărilor prevăzute la alin. (1), referitoare la renunțarea temporară la mijloacele ce pot fi folosite pentru un atac armat, sau alin. (2).

Articolul 34

(1) Poliţistul este îndreptăţit să legitimeze şi să stabilească identitatea persoanei numai în situaţia în care:
a) aceasta încalcă dispoziţiile legale ori există motive verosimile pentru a bănui că pregăteşte sau a comis o faptă ilegală;
b) există motive verosimile pentru a bănui că aceasta a fost prezentă la locul săvârşirii unei fapte ilegale ori are cunoştinţă despre faptă, autor sau despre bunurile având legătură cu fapta;
c) aceasta solicită sprijinul sau intervenţia organelor de poliţie ori când din cauza vârstei, stării de sănătate, dizabilităţii, consumului de alcool sau altor substanţe psihoactive ori a altor asemenea circumstanţe necesită sprijinul organelor abilitate;
d) descrierea acesteia corespunde unei persoane căutate potrivit legii, deţine asupra sa bunuri sau se deplasează cu un vehicul, ambarcaţiune ori aeronavă care corespunde descrierii unor bunuri sau mijloace de transport căutate potrivit legii;
e) aceasta desfăşoară o activitate supusă, potrivit legii, unor autorizări, avize sau înregistrări ori este implicată într-o procedură legală în faţa unei autorităţi sau instituţii publice;
f) aceasta încearcă să pătrundă sau se află într-un spaţiu în care accesul este controlat;
g) cu ocazia unor controale sau razii, efectuate în condiţiile art. 31 alin. (1) lit. g);
h) există obligaţia legală de a se stabili identitatea acesteia.
(2) Poliţistul este obligat să aducă la cunoştinţă persoanei, verbal, motivul legitimării.
(3) Stabilirea identităţii unei persoane se face pe baza actelor de identitate. Atunci când persoana nu poate prezenta un act de identitate, stabilirea identităţii se realizează pe baza unui act prevăzut cu fotografie sau a declaraţiilor acesteia, precum şi a verificărilor poliţistului, realizate pe loc, în bazele electronice de date la care are acces potrivit legii.
(4) La solicitarea poliţistului, persoana are obligaţia de a înmâna acestuia actele prevăzute la alin. (3) şi de a comunica informaţiile necesare stabilirii sau, după caz, verificării identităţii sale.
(5) Atunci când măsurile prevăzute la alin. (3) nu au permis stabilirea identităţii, pentru realizarea acestui scop, poliţistul este îndreptăţit să procedeze la:
a) identificarea unei alte persoane care poate oferi informaţii cu privire la identitate, dacă este posibil;
b) fotografierea, luarea şi procesarea amprentelor, semnalmentelor şi semnelor particulare ale persoanei;
c) să facă publică, prin orice mijloace, o fotografie, înregistrare, schiţă sau descriere a persoanei, dacă există o convingere rezonabilă că această măsură va ajuta la stabilirea identităţii persoanei.
(6) Măsurile prevăzute la alin. (5) se realizează chiar şi în lipsa consimţământului persoanei. Publicitatea se realizează exclusiv în scopul identificării persoanei, cu respectarea prezumţiei de nevinovăţie.
(7) Datele cu caracter personal preluate potrivit alin. (5) se şterg din bazele de date ale poliţiei imediat după identificarea persoanei, prin proceduri ireversibile, cu excepţia situaţiei în care sunt utilizate în cadrul unei proceduri judiciare în curs, caz în care acestea urmează regimul probelor aplicabil procedurii judiciare.

Articolul 35
(1) Poliţistul este îndreptăţit să efectueze controlul corporal al persoanei legitimate şi, după caz, al bagajelor sau vehiculului utilizat de aceasta, numai în scopul:
a) ridicării bunurilor supuse confiscării, interzise la deţinere, căutate potrivit legii sau care pot fi utilizate ca probe într-o procedură judiciară, atunci când există motive verosimile pentru a bănui că persoana are asupra sa ori sub controlul său astfel de bunuri;
b) identificării şi ridicării unor arme, obiecte sau substanţe, ce pot fi folosite împotriva poliţistului, a altor persoane sau pentru autovătămare, atunci când persoana face obiectul măsurii conducerii la sediul poliţiei ori al unui mandat de aducere, ordonanţe de reţinere, mandat de arestare sau de executare a pedepselor;
c) identificării unor documente sau înscrisuri care pot servi la stabilirea identităţii unei persoane aflate în stare de inconştienţă;
d) identificării şi ridicării unor arme, obiecte sau substanţe periculoase, atunci când persoana încearcă să pătrundă sau se află în locuri în care este interzis accesul cu acestea.
(2) Controlul vehiculului se poate efectua şi în scopul identificării unei persoane date în urmărire sau căutată potrivit legii, atunci când există motive verosimile pentru a bănui că aceasta este prezentă în vehicul. În înţelesul prezentei legi, prin controlul vehiculului se înţelege controlul oricărui mijloc de transport pe cale rutieră, feroviară, aeriană sau pe apă.
(3) Controlul corporal se efectuează, cu respectarea demnităţii umane, de către o persoană de acelaşi sex cu persoana controlată şi presupune examinarea externă a corpului şi îmbrăcămintei unei persoane, vizual, precum şi prin palpare şi apăsare, îmbrăcămintea groasă putând fi examinată separat. Atunci când prin examinare sunt identificate obiecte, la solicitarea poliţistului, persoana este obligată să le prezinte.
(4) Controlul bagajului presupune examinarea externă a acestuia, vizual, precum şi prin palpare şi apăsare. La solicitarea poliţistului, persoana are obligaţia de a le deschide şi de a prezenta conţinutul bagajului.
(5) Vehiculul se examinează prin vizualizarea compartimentelor care, prin construcţie, sunt destinate transportului pasagerilor şi mărfurilor. La solicitarea poliţistului, persoana are obligaţia de a deschide şi prezenta conţinutul compartimentelor.

(6) În situația în care persoana nu dă curs solicitărilor prevăzute la alin. (3)-(5), polițistul poate proceda personal la efectuarea activităților solicitate, inclusiv prin folosirea forței.
(7) Obiectele se examinează la exterior fără a fi desfăcute sau demontate. Corespondența nu se deschide sau citește și nu se accesează telefonul, un sistem informatic ori alt mijloc de comunicare sau de stocare a datelor.
(8) Nu constituie control corporal acțiunea polițistului de a deposeda persoana de o armă de foc sau armă albă a cărei deținere este vizibilă sau cunoscută.
(9) La efectuarea controlului pot fi folosite animale de serviciu și/sau mijloace adecvate pentru detectarea obiectelor sau substanțelor.
(10) Rezultatul controlului se consemnează într-un proces-verbal, care se semnează de polițist și de persoana în cauză sau de reprezentantul legal. O copie a procesului-verbal se predă persoanei în cauză sau reprezentantului legal, refuzul semnării sau primirii consemnându-se în cuprinsul documentului.
(11) Prevederile prezentului articol nu aduc atingere dreptului polițistului de a efectua, după caz, percheziția corporală sau percheziția vehiculului, în cazurile și condițiile prevăzute de normele de procedură penală sau de cele privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate.

Articolul 36
(1) Polițistul este îndreptățit să conducă o persoană la sediul poliției, atunci când:
a) în condițiile art. 34 alin. (3), nu s-a putut stabili identitatea acesteia ori există motive verosimile pentru a bănui că identitatea declarată nu este reală sau documentele prezentate nu sunt veridice;
b) din cauza comportamentului, locului, momentului, circumstanțelor ori a bunurilor aflate asupra sa, creează motive verosimile pentru a bănui că pregătește sau a comis o faptă ilegală;
c) prin acțiunile sale periclitează viața, sănătatea sau integritatea corporală, a sa ori a altei persoane, sau ordinea publică;
d) luarea unor măsuri legale, pe loc, ar putea crea un pericol pentru aceasta sau pentru ordinea publică.
(2) Polițistul are obligația de a raporta șefului său ierarhic despre conducerea persoanei la sediul poliției, în cel mai scurt timp posibil de la momentul sosirii la sediu.
(3) Persoana este condusă la cea mai apropiată unitate de poliție la care se poate realiza identificarea sa, verificarea situației de fapt și, după caz, luarea măsurilor legale.
(4) Verificarea situației de fapt și, după caz, luarea măsurilor legale față de persoana condusă la sediul poliției se realizează de îndată.
(5) Polițistul are obligația de a permite persoanei să părăsească, de îndată, sediul poliției după finalizarea activităților conform alin. (4) sau a măsurilor legale care se impun.
(6) Se interzice introducerea persoanei aflate în sediul poliției într-un centru de reținere și arestare preventivă.
(7) Dacă în cadrul verificărilor se constată existența unor indicii cu privire la săvârșirea unei infracțiuni, se procedează conform normelor de procedură penală. Dispozițiile alin. (5) și (6) nu se aplică în cazul în care s-a dispus reținerea ori arestarea preventivă.

Articolul 37

Dacă persoana legitimată sau condusă la sediul poliției sau al altor instituții prezintă simptome vizibile care relevă necesitatea acordării asistenței medicale de urgență, în cel mai scurt timp, polițistul solicită serviciilor specializate acordarea acestei asistențe.

Articolul 38
(1) Persoana condusă la sediul poliției are următoarele drepturi:
a) de a fi informată cu privire la motivele conducerii la sediul poliției;
b) de a fi informată cu privire la drepturile ce îi revin;
c) de a formula contestație împotriva dispunerii măsurii, potrivit art. 39;
d) de a fi asistată de un avocat, potrivit legii, de a comunica direct cu acesta, în condiții care să asigure confidențialitatea, precum și de a nu da nicio declarație fără prezența acestuia, cu excepția comunicării datelor de identificare ori a unor informații necesare înlăturării unei stări de pericol iminent la adresa vieții, sănătății sau integrității corporale a sa ori a altei persoane;
e) de a solicita informarea unui membru de familie sau a altei persoane desemnate de aceasta cu privire la măsura luată;
f) de a solicita informarea reprezentanților diplomatici ai statului de proveniență, în cazul cetățenilor străini;
g) de a fi consultată de un medic sau, pe propria cheltuială, de medicul indicat de aceasta;
h) de a comunica prin interpret sau prin intermediul unei persoane cu aptitudini de comunicare, în situația în care nu vorbește, nu înțelege limba română, nu se poate exprima sau prezintă handicap auditiv ori surdocecitate.
(2) Polițistul este obligat să informeze persoana, potrivit alin. (1) lit. a), înainte de a lua măsura conducerii la sediul poliției, iar potrivit alin. (1) lit. b), în cel mai scurt timp posibil de la momentul sosirii la sediu. La solicitare, polițistul are obligația de a contacta persoanele prevăzute la alin. (1) lit. d)-g). Dreptul prevăzut la alin. (1) lit. h) se asigură la cerere sau din oficiu.

(3) În cazul minorului sau al persoanei lipsite de capacitate de exercițiu, polițistul are obligația:
a) de a informa cu privire la măsura luată părinții, tutorele ori alt reprezentant legal sau, dacă niciunul dintre aceștia nu poate fi contactat sau nu se prezintă, autoritatea competentă potrivit legii;
b) de a nu lua declarații de la aceasta sau de a nu îi solicita semnarea unor înscrisuri, în lipsa unui reprezentant legal sau a celui al autorității competente, cu excepția comunicării datelor de identificare.
(4) Dispozițiile alin. (1)-(3) nu aduc atingere normelor de procedură penală sau celor privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate, care se aplică în mod corespunzător.

Articolul 39
(1) Persoana condusă la sediul poliției, în situațiile prevăzute la art. 36 alin. (1), poate contesta măsura dispusă de polițist, înainte de încetarea acesteia, la șeful ierarhic al polițistului.
(2) Contestația se depune, în scris, la polițist sau la șeful ierarhic al acestuia. Polițistul care primește contestația este obligat să o transmită de îndată șefului său ierarhic. La depunerea contestației, persoana condusă la sediul poliției primește o dovadă de primire.
(3) Șeful ierarhic al polițistului se pronunță cu celeritate, în scris. Înscrisul se înregistrează în evidențele unității de poliție, iar o copie a acestuia se predă persoanei în cauză sau reprezentantului legal. Refuzul primirii copiei se consemnează pe înscris.
(4) În cazul în care constată că nu este necesară menținerea măsurii, șeful ierarhic al polițistului are obligația de a permite persoanei să părăsească sediul poliției.

Articolul 40
(1) Polițistul întocmește un proces-verbal în care consemnează motivele conducerii persoanei la sediul poliției, măsurile realizate cu această ocazie, modalitatea de exercitare a drepturilor prevăzute la art. 38, ca urmare a aducerii la cunoștință, rezultatul controlului corporal, al bagajelor și al vehiculului, dacă a utilizat mijloace de constrângere, prezența unor urme vizibile de violență la momentul legitimării și al finalizării verificărilor, ora inițierii deplasării la sediul poliției și finalizării verificării situației persoanei și luării măsurilor legale.
(2) Procesul-verbal prevăzut la alin. (1) se înregistrează în evidențele unității de poliție și se semnează de polițist și de persoana în cauză sau de reprezentatul legal. O copie a procesului-verbal se predă persoanei în cauză sau reprezentantului legal, refuzul semnării sau primirii consemnându-se în cuprinsul documentului.

Articolul 41
(1) În îndeplinirea atribuțiilor de serviciu, polițistul este îndreptățit să utilizeze mijloace de constrângere, constând în: forța fizică, inclusiv aplicarea unor procedee de autoapărare sau imobilizare; cătușe sau alte mijloace care permit imobilizarea membrelor superioare și/sau inferioare, denumite în continuare mijloace de imobilizare; mijloace neletale; arme albe și de foc; mijloace adecvate sau, după caz, vehicule, pentru oprirea forțată, blocarea sau deschiderea unor vehicule ori spații închise în care se găsesc persoane și bunuri ori pentru înlăturarea unor obstacole.
(2) Folosirea mijloacelor de constrângere nu trebuie să depășească, prin intensitate și durată, nevoile reale pentru atingerea scopului intervenției.
(3) Folosirea mijloacelor de constrângere încetează de îndată ce scopul intervenției a fost realizat.
(4) Folosirea mijloacelor de constrângere se face în mod gradual, după avertizarea verbală prealabilă asupra utilizării acestora și după acordarea timpului necesar persoanei pentru a se conforma solicitărilor legale ale polițistului. În situația unei acțiuni violente iminente îndreptate împotriva polițistului sau a altei persoane, mijloacele de constrângere pot fi folosite fără avertizarea verbală prealabilă.
(5) Folosirea mijloacelor de constrângere în condițiile și în situațiile prevăzute de lege înlătură caracterul penal al faptei și răspunderea civilă a polițistului pentru pagubele produse.
(6) Pentru pagubele produse prin faptele polițistului prevăzute la alin. (5) se angajează răspunderea statului, în condițiile legii.

Articolul 42
(1) Polițistul este îndreptățit să folosească forța fizică în scopul înfrângerii rezistenței fizice a persoanei care, fără a folosi violența, se opune ori nu se supune solicitărilor legale ale polițistului, potrivit art. 31 alin. (1) lit. m)-o) sau referitoare la:
a) conducerea la sediul poliției sau al altor organe judiciare;
b) efectuarea percheziției potrivit normelor de procedură penală, a controlului corporal și al bagajelor persoanei legitimate, precum și a vehiculului utilizat de aceasta;
c) aplicarea cătușelor sau a altor mijloace de imobilizare.
(2) Folosirea forței fizice nu trebuie să aibă ca scop provocarea unor suferințe fizice, altele decât cele inerente înfrângerii rezistenței fizice a persoanei.

(3) Poliţistul este îndreptăţit să utilizeze mijloace adecvate pentru a opri şi a pătrunde în vehicule sau pentru a pătrunde în orice spaţii închise în care se află persoana care se regăseşte în situaţiile prevăzute la alin. (1), în scopul extragerii acesteia.

Articolul 43
(1) Poliţistul este îndreptăţit să utilizeze cătuşe sau alte mijloace de imobilizare în scopul împiedicării sau neutralizării acţiunilor violente ale oricărei persoane.
(2) În scopul prevenirii autovătămării persoanei ori apariţiei unei stări de pericol la adresa vieţii, sănătăţii sau integrităţii corporale a poliţistului sau a altei persoane, poliţistul este îndreptăţit să utilizeze mijloacele prevăzute la alin. (1), dacă:
a) persoana condusă la sediul poliţiei este cunoscută cu un comportament violent la adresa sa, a persoanelor sau a bunurilor;
b) persoana condusă la sediul poliţiei a comis sau este suspectă de săvârşirea unei infracţiuni cu violenţă ori a unor acte de terorism;
c) persoana a evadat din starea legală de reţinere sau deţinere ori s-a sustras de la executarea unei măsuri preventive sau a unei pedepse privative de libertate;
d) dotările mijlocului de transport utilizat sau itinerarul de deplasare nu permit adoptarea altor măsuri care să prevină săvârşirea unor acţiuni violente sau fuga;
e) persoana face obiectul unei măsuri privative de libertate dispuse în vederea înlăturării unei stări de pericol pentru ordinea publică.
(3) Dispoziţiile legale referitoare la utilizarea cătuşelor sau a altor mijloace de imobilizare, prevăzute de reglementările privind executarea pedepselor şi a măsurilor privative de libertate, se aplică în mod corespunzător.

Articolul 44

Poliţistul este îndreptăţit să utilizeze bastoane, tonfe, dispozitive cu substanţe iritant-lacrimogene şi/sau paralizante, câini de serviciu, scuturi de protecţie, căşti cu vizor, dispozitive cu electroşocuri, arme neletale cu bile de cauciuc sau alte arme neletale, precum şi alte mijloace de imobilizare care nu pun în pericol viaţa sau nu produc o vătămare corporală gravă, în scopul împiedicării sau neutralizării acţiunilor violente ale persoanei, atunci când:
a) utilizarea forţei fizice nu a fost sau nu este aptă să producă acest rezultat; sau
b) aceasta intenţionează să săvârşească sau săvârşeşte acţiuni violente cu obiecte, dispozitive, substanţe sau animale ce pot pune în pericol viaţa, sănătatea ori integritatea corporală a persoanelor.

Articolul 45

Poliţistul este obligat ca, în cel mai scurt timp, să solicite serviciilor specializate acordarea asistenţei medicale de urgenţă persoanelor împotriva cărora au fost utilizate dispozitive cu electroşocuri, persoanelor afectate de utilizarea substanţelor iritant-lacrimogene, precum şi persoanelor rănite prin utilizarea mijloacelor de constrângere. De îndată ce va fi posibil, situaţia se raportează verbal şi, ulterior, se întocmeşte un proces-verbal.

Articolul 46
(1) În caz de necesitate poliţistul poate folosi, în situaţiile şi în condiţiile prevăzute de lege, forţa armelor albe sau a armelor de foc. Armele de foc se folosesc după somaţia: „Stai, stai că trag!"
(2) În cazurile de legitimă apărare poliţistul poate folosi armele de foc, fără somaţie.

Articolul 47
(1) Se interzice folosirea cătuşelor sau a altor mijloace de imobilizare, a armelor albe sau a armelor de foc, precum şi a mijloacelor prevăzute la art. 44 împotriva femeilor cu semne vizibile de sarcină, persoanelor cu semne vizibile ale unei dizabilităţi şi copiilor, cu excepţia cazurilor în care aceştia înfăptuiesc un atac armat sau în grup, care pune în pericol viaţa sau integritatea corporală a uneia ori mai multor persoane.
(2) Poliţistul este obligat să permită persoanei aflate în spaţiul public, împotriva căreia sunt folosite cătuşe sau alte mijloace de imobilizare, să adopte măsuri adecvate pentru acoperirea feţei şi a mijloacelor de imobilizare.

Articolul 48

În exercitarea atribuţiilor de serviciu, poliţistul are obligaţia să poarte asupra sa insigna de poliţist sau legitimaţia de serviciu şi mijloacele de constrângere şi de protecţie din dotare, precum şi să utilizeze mijloacele din dotare necesare îndeplinirii atribuţiilor prevăzute de lege.

Articolul 49
(1) Unităţile de poliţie trebuie să asigure pregătirea profesională a poliţistului cu privire la modul de acţiune în situaţia aplicării măsurilor poliţieneşti şi utilizarea mijloacelor de

constrângere. Poliţistul este obligat să participe la programele de pregătire profesionale şi să menţină un nivel adecvat de pregătire fizică.
(2) În cadrul pregătirii profesionale a poliţistului, potrivit alin. (1), va fi avută în vedere jurisprudenţa instanţelor judecătoreşti şi a Curţii Europene a Drepturilor Omului, în special în ceea ce priveşte dreptul la viaţă, interzicerea torturii, dreptul la libertate şi siguranţă, dreptul la respectarea vieţii private şi de familie şi interzicerea discriminării.

Articolul 50
(1) Poliţia Română poate interveni în forţă, în condiţiile legii, împotriva celor care pun în pericol viaţa, integritatea sau sănătatea persoanelor ori a organelor de ordine, precum şi împotriva celor care ameninţă cu distrugerea unor clădiri sau bunuri de interes public ori privat.
(2) Folosirea mijloacelor din dotare se face numai după avertizarea şi somarea, prin mijloace de amplificare sonoră, a participanţilor la dezordine asupra necesităţii respectării legii şi ordinii publice. Dacă după avertizare se încalcă în continuare ordinea publică şi legile, poliţistul numit ca şef al dispozitivului de ordine sau şefii ierarhici îi somează pe participanţi folosind formula: Prima somaţie: „Atenţiune, vă rugăm să părăsiţi... Vom folosi forţa!", urmată de semnale sonore şi luminoase. Dacă după trecerea perioadei de timp necesare dispersării cei somaţi nu se supun, se foloseşte o ultimă somaţie, astfel: Ultima somaţie: „Părăsiţi...Se va folosi forţa!"
(3) Dacă în astfel de situaţii, precum şi în cele prevăzute de art. 47 din Legea nr. 17/1996 privind regimul armelor de foc şi al muniţiilor, cu modificările şi completările ulterioare*), se impune uzul de armă, în prealabil se va folosi o ultimă somaţie, astfel: „Părăsiţi...Se vor folosi armele de foc!"
*) A se vedea şi prevederile art. 137 alin. (2) din Legea nr. 295/2004 privind regimul armelor şi al muniţiilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 425 din 10 iunie 2014, cu modificările şi completările ulterioare.
(4) Folosirea mijloacelor de împiedicare şi constrângere încetează de îndată ce s-a restabilit ordinea publică.

Articolul 51

Fiecare situaţie în care s-a făcut uz de armă se raportează de urgenţă ierarhic. De îndată ce va fi posibil, raportul va fi întocmit în scris. Dacă în urma uzului de armă s-a produs moartea sau vătămarea unei persoane, fapta se comunică de îndată procurorului competent, potrivit legii.

Articolul 52
(1) Poliţistul este obligat să ia măsurile necesare pentru înlăturarea pericolelor care ameninţă ordinea publică sau siguranţa persoanelor, în toate situaţiile în care ia cunoştinţă direct ori când este sesizat despre acestea.
(2) Poliţistul este îndreptăţit să pătrundă, în orice mod, într-o locuinţă sau într-un spaţiu delimitat ce aparţine ori este folosit de o persoană fizică sau juridică, fără consimţământul acesteia sau al reprezentatului legal, pentru:
a) a salva viaţa sau integritatea corporală a unei persoane, dacă există indicii că în acel spaţiu este o persoană aflată în pericol;
b) a preveni răspândirea unei epidemii, dacă există indicii că în acel spaţiu este o persoană decedată;
c) a prinde autorul unei infracţiuni flagrante, comisă prin folosirea unei arme ori substanţe explozive, narcotice sau paralizante, prin violenţă, ori de către o persoană mascată, deghizată sau travestită, dacă există indicii că acesta se află în acel spaţiu;
d) a prinde autorul unor acte de terorism, dacă există indicii că acesta se află în acel spaţiu.
(3) Dreptul prevăzut la alin. (2) se exercită inclusiv prin folosirea forţei:
a) dacă există motive temeinice pentru a anticipa rezistenţă armată sau alte tipuri de violenţă ori există un pericol cu privire la distrugerea probelor;
b) în cazul unui refuz sau dacă nu a fost primit niciun răspuns la solicitările poliţistului de a pătrunde în acel spaţiu.
(4) Înainte de a pătrunde în spaţiul privat, poliţistul are obligaţia de a raporta verbal despre aceasta, ierarhic, cu excepţia situaţiei în care nu este posibil. În acest caz, raportarea se face în cel mai scurt timp posibil.
(5) După înlăturarea pericolului ori prinderea autorului infracţiunii sau actelor de terorism, poliţistul are obligaţia de a părăsi spaţiul respectiv, cu excepţia situaţiei în care obţine consimţământul de a rămâne din partea persoanei îndreptăţite. Cu această ocazie nu se efectuează acte specifice percheziţiei domiciliare.
(6) În situaţia în care este necesară luarea unor măsuri de conservare a locului săvârşirii infracţiunii şi de ridicare sau conservare a mijloacelor materiale de probă, poliţistul este îndreptăţit să îndepărteze temporar persoanele din spaţiul respectiv sau să solicite acestora să rămână pe loc până la identificarea lor.
(7) Cu privire la pătrunderea în spaţiul privat şi măsurile adoptate, poliţistul întocmeşte un proces-verbal. O copie a procesului-verbal se predă persoanelor cărora le aparţine sau care folosesc spaţiul în care a pătruns poliţistul.

Articolul 53

În toate situațiile în care ia cunoștință direct ori când este sesizat despre posibile cazuri de abuz, neglijare, exploatare și orice formă de violență asupra copilului, polițistul este obligat să sesizeze direcția generală de asistență socială și protecția copilului, pentru luarea măsurilor prevăzute de lege.

Articolul 54
(1) Polițistul este obligat să ia măsurile necesare pentru ocrotirea vieții, sănătății și integrității corporale a persoanelor a căror pază o asigură și, în special, să ia imediat măsuri ca îngrijirile medicale să le fie acordate de fiecare dată când acestea se impun.
(2) Polițistul este îndreptățit să solicite intervenția autorităților competente sau să sesizeze reprezentantul legal, atunci când, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, identifică persoane care, din cauza vârstei sau stării fizice ori psihice se află în dificultate și este necesară luarea unor măsuri de protecție. Autoritățile competente sau reprezentantul legal au/are obligația de a interveni de îndată.

Articolul 55
(1) În vederea asigurării protecției persoanelor prevăzute la art. 26 alin. (1) pct. 13 și 14, unitatea de poliție competentă elaborează un plan de protecție care va cuprinde cel puțin următoarele: date privind persoana a cărei protecție se acordă, temeiul legal al protecției, măsurile de protecție instituite, resursele logistice, umane sau de altă natură alocate, perioada în care se acordă protecția, situațiile în care protecția încetează.
(2) Protecția se acordă dacă persoana care face obiectul măsurilor de protecție sau, după caz, reprezentantul acesteia:
a) își exprimă acordul cu privire la măsurile de protecție;
b) oferă informațiile necesare implementării măsurilor de protecție;
c) se conformează măsurilor de protecție stabilite;
d) se abține de la orice activitate care pune în pericol viața, sănătatea sau integritatea corporală, a sa, a polițiștilor care asigură protecția ori a altei persoane, sau ordinea publică.
(3) Protecția încetează în cazul în care una dintre condițiile prevăzute la alin. (2) nu mai este îndeplinită. În cazul în care măsura de protecție a fost instituită în baza normelor de procedură penală, pentru încetarea acesteia unitatea de poliție sesizează organul judiciar care a dispus-o.

Articolul 56
(1) În scopul realizării activităților de prevenire, depistare, investigare sau urmărire penală a infracțiunilor sau executării pedepselor, prevenire și combatere a altor fapte ilegale, precum și de menținere a ordinii și siguranței publice:
a) acțiunile polițistului în spații publice, precum și intervenția realizată în condițiile art. 52 ori pentru executarea unui mandat pot fi înregistrate cu mijloacele foto-audio-video din dotare, fără consimțământul persoanelor vizate;
b) Poliția Română este autorizată să fixeze, ocazional, cu mijloace foto-audio-video sau prin alte mijloace tehnice din dotare, momente operative cu privire la activități publice desfășurate în locuri publice, fără consimțământul persoanelor vizate, în cazul în care există motive verosimile pentru a bănui că în aceste locuri publice ar putea fi comise infracțiuni sau alte fapte ilegale ori tulburată ordinea și siguranța publică.
(2) Poliția Română este autorizată să acceseze, în mod direct și gratuit, sistemele de supraveghere a spațiilor publice ce sunt instalate în scopul prevenirii criminalității, pazei bunurilor și protecției persoanelor sau supravegherii traficului rutier și care aparțin organelor administrației publice centrale sau locale, cu excepția celor cu atribuții în domeniul apărării și securității naționale, atunci când:
a) există motive verosimile pentru a bănui că imaginile fotografice ori înregistrările audio și/sau video prelucrate prin aceste sisteme pot servi la identificarea:
1. persoanelor care pregătesc, săvârșesc sau au săvârșit o infracțiune;
2. persoanelor care au fost prezente la locul săvârșirii unei infracțiuni ori au cunoștință despre faptă, autor sau despre bunurile având legătură cu fapta;
3. persoanelor date în urmărire sau căutate potrivit legii;
4. bunurilor supuse confiscării, interzise la deținere, căutate potrivit legii sau care pot fi utilizate ca probe într-o procedură judiciară;

b) imaginile fotografice ori înregistrările audio și/sau video prelucrate prin aceste sisteme sunt necesare pentru:
1. constituirea și adaptarea dispozitivelor de menținere a ordinii publice, cu ocazia adunărilor publice sau a evenimentelor ce implică prezența unui public numeros, precum și pentru realizarea intervenției în cazul în care adunările publice își pierd caracterul pașnic și civilizat;
2. îndrumarea, supravegherea și controlul respectării normelor de circulație rutieră.
(3) Se interzice prelucrarea datelor cu caracter personal conținute de imaginile fotografice ori înregistrările audio și/sau video în alte scopuri decât cele în care au fost colectate, cu excepția situațiilor prevăzute expres de lege și numai dacă sunt asigurate garanțiile necesare pentru protejarea drepturilor persoanelor vizate.
(4) Poliția Română poate păstra imaginile fotografice ori înregistrările audio și/sau video obținute potrivit alin. (1) sau (2) pe o perioadă de 6 luni de la data obținerii acestora, cu

excepția situațiilor în care sunt utilizate în cadrul unei proceduri judiciare, caz în care acestea urmează regimul probelor. La împlinirea acestui termen imaginile și/sau înregistrările se distrug, prin proceduri ireversibile.

Articolul 57
(1) În exercitarea atribuțiilor de serviciu, polițistul este obligat să își facă, în prealabil, cunoscută calitatea, astfel:
a) dacă este în uniformă, prin prezentarea verbală a numelui și prenumelui, precum și a unității de poliție din care face parte;
b) dacă este în ținută civilă, prin prezentarea datelor prevăzute la lit. a), precum și a legitimației de serviciu sau a insignei.
(2) Prin excepție de la prevederile alin. (1), atunci când siguranța polițistului sau rezultatul intervenției ar putea fi periclitate, polițistul își face cunoscută calitatea imediat ce acest lucru este posibil. În acest caz, intervenția polițistului se face prin anunțare: „Poliția!".

Articolul 58
(1) Polițistul este obligat să verifice permanent competența acțiunilor sale.
(2) În efectuarea investigațiilor polițistul este obligat să se bazeze pe date sau informații privind săvârșirea unor fapte ilegale.

Capitolul VI Asigurarea logistică, materială și financiară

Articolul 59
(1) Poliția Română poate deține în folosință imobile, armament, muniție, echipamente și aparatură tehnică specifică, necesare pentru îndeplinirea atribuțiilor prevăzute de lege.
(2) Unitățile de poliție utilizează, potrivit legii, un parc propriu de mijloace de transport, animale de serviciu și alte mijloace necesare pentru îndeplinirea atribuțiilor prevăzute de lege.
(3) Pe lângă unitățile de poliție se pot constitui secții sau asociații sportive.
(4) Inspectoratul General al Poliției Române și unitățile teritoriale ale poliției pot avea cabinete medicale care să asigure asistența medicală la locul de muncă, pot deține în folosință baze de tratament și unități de cazare a personalului și a membrilor lor de familie pe timpul cât se află în misiune, concedii de odihnă sau tratament medical.

Articolul 60

Inspectoratul General al Poliției Române și unitățile teritoriale ale poliției folosesc locuințe de protocol, de serviciu, de intervenție și sociale ce pot fi repartizate polițiștilor, celorlalți funcționari publici și personalului contractual, precum și familiilor acestora.

Articolul 61

Dotarea Poliției Române se realizează de către Ministerul Afacerilor Interne din fondurile alocate cu această destinație prin legea bugetului de stat și din alte surse constituite potrivit legii.

Articolul 62

Inspectorul general al Inspectoratului General al Poliției Române este abilitat:
a) să aprobe, în limitele competențelor sale, documentațiile tehnico-economice pentru lucrările proprii de investiții și să urmărească executarea acestora la termenele stabilite;
b) să stabilească normele de întrebuințare, întreținere și reparare pentru tehnica specială din dotare;
c) să execute controlul mijloacelor materiale și bănești repartizate unităților subordonate;
d) să exercite orice alte atribuții conferite prin actele normative în domeniile asigurării materiale și financiare.

Capitolul VII Dispoziții finale

Articolul 63

Poliția Română cooperează cu instituții similare din alte state și cu organisme internaționale de profil, pe baza înțelegerilor la care România este parte, inclusiv prin ofițeri de legătură.

Articolul 64
(1) În interesul asigurării ordinii publice și securității colective, la solicitarea Președintelui României, cu aprobarea Parlamentului, efective ale Poliției Române pot participa, în afara teritoriului național, la constituirea forțelor internaționale de poliție destinate unor misiuni de instruire, asistență și cooperare polițienească, precum și pentru acțiuni umanitare.
(2) Pe timpul îndeplinirii misiunilor prevăzute la alin. (1) efectivele de poliție participante vor avea statutul personalului detașat la organizații internaționale și vor beneficia de

drepturile cuvenite potrivit legii.

Articolul 65

Înființarea, organizarea și funcționarea poliției comunitare pentru ordinea publică la nivelul unităților administrativ-teritoriale se reglementează prin lege*).
*) A se vedea Legea poliției locale nr. 155/2010, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 339 din 8 mai 2014, cu modificările și completările ulterioare.

Articolul 66

Ziua Poliției Române este 25 martie.

Articolul 67

Uniforma de polițist, forma și conținutul insignei și ale documentelor de legitimare a polițiștilor se stabilesc prin hotărâre**) a Guvernului.
**) A se vedea Hotărârea Guvernului nr. 1.061/2002 privind stabilirea uniformei, echipamentului specific, însemnelor distinctive, insignei și documentului de legitimare pentru polițiști, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 754 din 5 noiembrie 2009, cu modificările și completările ulterioare.

Articolul 68

Pe data intrării în vigoare a prezentei legi se abrogă Legea nr. 26/1994 privind organizarea și funcționarea Poliției Române, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 123 din 18 mai 1994, cu modificările și completările ulterioare.